

Виолета Кеџман

ТРАНСФЕР ЕМОЦИЈА ЈЕЗИЧКИМ И ВАНЈЕЗИЧКИМ ОБРАСЦИМА ПУТЕМ ЕС-ЕМ-ЕС ТЕХНОЛОГИЈЕ

ИЛИ

ВОЛИ МЕ НА ПЛАСТИКУ!

316.776-053.6(497.11)
81'371:316.776-053.6(497.11)

Цео свет је пун чудеса, али ми смо на њих навикли,
па их називамо свакидашњим стварима.

Х. К. Андерсен

Оно што овај културолошки феномен чини посебно привлачним за научно-теоријско разматрање јесте све чешића ујошреба одређених језичких и визуелних образаца приликом оваквог вида ошштења, њихова проресивна ујошреба у различитим полним, старосним и социјалним структурама, као и њихово даље ширење на друје, новије, телекомуникационе технологије. Основна тема овог текста јесте кориштење уштељеној језичкој и ванјезичкој семиотичкој израза као кода руке, чије је семантичко обележје емоција. Теоријским разматрањем и исцртавањем извршеним на једној истинаној труји, покушано је да се овом феномену присиуи са више аспеката: културолошкој, социолошкој, психолошкој и линвистичкој.

Друи наслов овог рада – Воли ме на пластичку! – проистекао је из раније линвистичкој исцртавања жаргона међу српским средњошколцима, током које се дошло до чиставе жаргонски постављене синтаксичке структуре: Цимни ме на пластичку! (Позови ме мобилним телефоном!). Основној формулацији теме овог рада одговарао би овакав пандан као друи наслов или, можда, што модерној човека.

Кључне речи:

трансфер емоција, језички и ванјезички обрасци, Ес-Ем-Ес, емошкон, оштеност, технолоизација, телекомуникација

Савремено друштво подразумева неколико аксиома који обликују његов идентитет: брз начин живљења, потреба за економичношћу (и времена и емоција и језичких средстава), отуђеност, муњевито напредовање техно-

логизације и њен уплив у све сфере људске егзистенције. Оваква слика друштва доводи до следећих хипотетичких увида: човек, својом природом предодређен да бивствује као емоционално биће, емоције исказује на „лакши” начин, који је сам себи цивилизацијским развојем одредио, и у том емоционалном трансферу успева да „сачува” себе од непосредног суочавања са туђим емоцијама, али и од последица које његове емоције остављају на другога. На тај начин се формира нови семиотички, али и семантички систем комуникације, који одговара отуђености као императиву (или неминовности!) савременог друштва. У складу са тим поставља се питање да ли је човек свесно себе „омеђио” у сопственој емоционалности и експресивности.

Ако је љубав способност зрелог, продуктивног карактера, онда способност да се воли у индивидуалном животу, у било којој датој култури, зависи од утицаја који ова култура врши на карактер просечног човека.¹ Модерни човек је отуђен од себе, од свог ближњег и од природе. Он је преображен у робу, своје животне снаге доживљава као инвестицију која мора да му донесе максимално могући профит у постојећим тржишним условима. Људски односи су, сматра Фром, у суштини односи отуђених аутомата који своју сигурност заснивају на томе што свако од њих остаје близак крду и што се не разликује по мислима, осећањима и деловањима.² Мада покушава да буде близак са осталима, свако остаје безнадежно сам, прожет дубоким осећајем несигурности, тескобе и кривице, који су увек резултат немогућности да се превазиђе сопствена одвојеност.

Модерна цивилизација пружа многе могућности које људима помажу да не дођу до свести о својој самоћи. Механички рад укуцавања Ес-Ем-Ес поруче само је још једна рутинска радња која удаљава човека од његове природне, исконске потребе за трансценденцијом и јединством. Ако узмемо у обзир да се емоционално општење у свакодневной комуникацији Ес-Ем-Есом превело у форму устаљене јединице, обрасца, поставља се питање није ли човек своје емоционално егзистирање у заједници поставио на један посебно нов ниво. Уколико савремени пошљалац поруче механички, у виду устаљеног језичког или ванјезичког израза, свакодневно шаље информацију о својој емоцији, колико сама емоција успева да се одржи пред толиким присуством рутинских радњи? Да ли је и човекова емоционална интелигенција прешла на један другачији начин „обраде” доживљаја, који такође носи обележја „рутинског”? Овакво тумачење нас поново доводи до многопомињаног питања истине и смисла човековог бивства.

1 Фром, 1996, 77.

2 Фром, 1997, 62.

Читав постмодернистички плурализам подразумева ставове који комбинују старе реторичке обрасце са дериватима тзв. „електронске културе”. Према мишљењу естетичара Дивне Вуксановић, резултат ове појаве је криза културних, друштвених, комуникацијских и свих осталих вредности, чији је крајњи исход свеопшти „релативизам”, који негира све оне битне разлике које твори дијалог, свдећи га на „толерантна” хоризонтална информатичка повезивања у једну импловивну „слику” смисла и постојања. Тако дијалог постаје само један од мноштва могућих комуникацијских светова, који као да све више уступа место разменској активности што стоји изван домета дијалектизирања, а то, надаље, као своју претпоставку, али и исход самог процеса разговора, има ону игру идентитета и разлике, остварену у једној динамизираним простору појмовног нестајања.³

Можда би најтачнија дефиниција модерног човека била управо она слика коју Хаксли (Haksli) описује у *Врлом новом свећу*: добро ухрањен, добро обучен, сексуално задовољен, а ипак без оствареног јединства унутар себе самог, без икаквог додира са ближњима, осим најповршнијег, вођен паролама: „Када појединац осећа, заједница посрће!”

Један лингвистички осврт

Говор је често ијра, али ијра коју вреди зајочињати само ако онај који је ијра познаје њена йравила.

А. Маршине

Задатак човеков је да гради и мудро употребљава знаковне системе, стављајући у њихов центар сопствену имагинативну способност. Дакле, језик је катализатор имагинације. Долазимо до битног психолингвистичког питања: У коликој мери имагинација подстиче језик приликом преношења емоција путем Ес-Ем-Еса, у односу на усмено општење?

Да бисмо дошли до одговора, поћи ћемо од три основна обележја знака у Ес-Ем-Ес технологији: економичност, редукација и негирање самог језичког знака.

1. Економичност

Прво на шта помислимо при приступу овом појму јесте потреба да штедим, да економишемо изразом.

³ Вуксановић, 116.

Андре Мартине (A. Martine), позивајући се на један Зипфов (Zipf) рад⁴, развио је теорију о језичкој економији као равнотежи између два „антиномична” чиниоца: с једне стране потребе за комуникацијом и потребе говорника да пренесе своју поруку и, са друге, принципа најмањег напора, због кога он смањује произвођење енергије, менталне и физичке, на минимум довољан за остварење намере⁵.

Јасно је да пошиљалац Ес-Ем-Ес поруке поседује вољу за комуникацијом, самим тим што је шаље. Колико је ту присуство жеље и мотивације, питања су која се не тичу директно лингвистике. Економичност језичких средстава се огледа и у суженој лексици и устаљеним језичким обрасцима Ес-Ем-Ес поруке, које и сама нова технологија у готовој форми нуди. Оно што је овде посебно занимљиво, а надовезује се на Мартинеов став, јесте да је човек приступио начину који не захтева менталну и физичку енергију за сусрет са говорником, већ механички мануелни рад (куцање поруке), мобилни телефон, вештину његовог коришћења као новог „фонолошког апарата”, као и елементарну (не)писменост.

2. Редукција језичке грађе

Лајонс (Layons) упозорава на једну честу појаву у језику, коју он назива „контекстуализацијом”, а која се тиче односа експлициране грађе на нивоу израза и количине информације:

„Разговор који би се у целини састојао од граматички потпуних реченица, био би, као текст уопште, неразумљив. Саставни део језичке компетенције говорника једног језика јесте његова способност да продукује граматички непотпуне, али контексту прилагођене реченичне фрагменте”⁶.

Можемо ли овде говорити о прелажењу граматике писаног израза на граматику усменог? Није ли свака особина разговорног функционалног стила постала и обележје Ес-Ем-Ес комуникације?

У исказивању емоција новом технологијом редукција је лако уочљива. Реченице „окрњене” структуре постале су језички образац на крају основне информације, или сама основна информација:

Љубим. (ум. Љубим те)

4 Види у: Zipf.

5 Мартине, 162.

6 Layons, 157.

Љубац. (ум. Пољубац)

Позз / Поз. (ум. Поздрав)

Посебно снажна редукција израза захватила је знаке интерпункције, те се они или уопште не користе, или се постављају у редукованом облику (две тачке ум. три на крају исказа и сл.).

3. Негирање језичког знака

„Речито” ћутање има комуникативну вредност, уз прикладан гест или мимику. Али, треба бити опрезан – овакав вид комуникације значи негирање језика. Занимљиво је да се у трансферу емоција Ес-Ем-Есом, као нови комуникациони знак који „успева” да пренесе пошиљаочеву мимику, увелико употребљава ванјезички облик – емотикон (или „смајлић”, како га често у разговорном стилу срећемо).

Емотикон – лице пре или после језика

вероватно не постоји цртани лик толико популаран и толико употребљаван као „смајли”. У компјутерском смислу ради се о низу знакова, као што су двотачка, заграда, цртица или телефонски већ подешена „сличица”, која би требало да представља израз лица, расположење и осећања особе која је пошиљалац. Сматра се да емотикон представља облик „парајезика” који се родио у и-мејл порукама, собама за „чет” и „онлајн” огласима. Етимолошки гледано, сам назив је сложен од енглеске речи „*emotion*” (осећај) и француске „*console*” (конзола; пластично кућиште на компјутеру прилагођено за играње видео-игара). Често се други део сложенице погрешно интерпретира као „*icon*” (сличица).

Појава емотикона као нултог језичког знака, али важног комуникацијског, који има високу експресивну вредност у Ес-Ем-Ес емоционалном општењу, јавља се из више разлога:

1. Човек је, пре свега, биће које *доживљава* информације из спољашњег и сопственог, унутрашњег света. Као социјално условљено биће, он има потребу да, у већој или мањој мери, своје емоције исказује другоме и тако потврђује сопствену стварност. Већина емоција су сложене, тј. представљају склоп различитих осећања и ретко када су чисте (нпр. само осећање беса или жалости). Вербални опис емоција и адекватност изабране речи у односу на карактеристике емоционалног стања често представља проблем за

онога који се изражава. Управо због тога их није увек лако описати, па се начелно сматра да богатство и суптилност емоционалног доживљаја пркосе расположивом речнику⁷. Због тога емотикон можемо посматрати и као свестан одабир човеков да изађе на један виши, ванјезички ниво емоционалног општења, који би пружио вернију слику емоција од оне вербално исказане.

2. Немогућност комуникације „очи у очи”, настала због просторне удаљености, донекле је компензована употребом емотикона, а самим тим и „говор лица” који пошиљалац нуди.

3. Наша позитивна емоција изазива туђу позитивну емоцију и обратно.

Емотикон којим пошиљалац поруке представља позитивне емоције без сумње ће примаоцу поруке сугерисати на позитивност самог односа, као и развијање невербалне поруке: *Прихваћен си. Можеш и ти миени да покажеш своја осећања.*

Пол Екман (Paul Ekman), амерички психоаналитичар, идентификовао је осамнаест врста осмеха⁸. Истински осмеси спонтаног задовољства са највећом вероватноћом ће изазвати узвратне осмехе. Та радња знак је рада неурона „огледала”, чији је задатак да открију осмехе других и заузврат покрену наше, надовезује се његов колега Р. Провен (R. Proven)⁹.

За нашу тему овај податак је драгоцен: у Ес-Ем-Ес трансферу емоција неурони примаоца бивају активирани не лицем пошиљалоца, већ његовом рационализованом представом сопствене емоције, у виду слике осмеха на дисплеју. Прималац сада постаје нови пошиљалац и, одговарајући на овакав емоционални подстицај, и сам даје визуелну представу сопствене емоције. На тај начин се формира и одржава један нови лук „емоционалне комуникације”, ванјезички, али у основној семиотичкој и семантичкој структури одржив.

Осмеси су у предности над свим другим емоционалним изразима: људски мозак више воли срећна лица; он их препознаје спремније и брже него негативне изразе – дејство познато као „предност срећног лица”¹⁰.

7 Марић, 37.

8 Ekman, 14.

9 Види у: Provene.

10 Види у: Големан, 51.

На тај начин се може објаснити много већа фреквентност размене позитивних емоција у односу на негативне, путем Ес-Ем-Еса. Смех је најкраћа веза између два мозга, незаустављива зараза која сместа гради социјалну повезаност. Међутим, оно што је велика слабост комуникације емотикомом као знаком, јесте управо њихов сужени „емоционални опсег”, без обзира на интенције најновијих телекомуникационих технологија. Ако пођемо од претходно наведеног Екмановог открића о осамнаест врста осмеха¹¹, и упоредимо их са понуђених четири до шест „смајлија” просечног мобилног телефона, долазимо до закључка да језик Ес-Ем-Еса није у потпуности катализатор имагинације.

Слично је стање и са емотиконима негативне конотације. Технички расположивих такође четири до шест у просеку, која се у основном значењском смислу много не разликују, представљају следеће емоције: бес, збуњеност, тугу и љутњу.

Нека од питања која произилазе из претходног разматрања јесу: Колико емоција на тај начин не бива исказано? Шта се догађа са оним емоцијама које мозак „припреми” за саговорника, али их техника „не подржи”? Да ли човек који „емоционално” општи Ес-Ем-Есом временом учи да своје емоције „спакује” у пар основних образаца?

Можда ће за одговоре на нека од ових питања од помоћи бити резултати истраживања вршеног код оних који редовно „емоционално” комуницирају Ес-Ем-Есом.

Истраживање

1. Ранија истраживања

Истраживањем објављене литературе и интернета нисмо дошли до података о релизованом истом, а ни сличном истраживању, као ни о теоријском разматрању ове теме.

2. Циљ истраживања и хипотезе

Циљ овог теоријског разматрања и истраживања јесте утврђивање присутности трансфера емоција језичким и ванјезичким обрасцима путем Ес-Ем-

¹¹ Екман, 14.

Ес технологије, као и утврђивање узрока, учесталости и значаја ове појаве у савременом друштву.

Претпостављамо да ће истраживање потврдити следеће хипотезе:

- 1) исказивање емоција путем Ес-Ем-Еса је општеприсутан начин општења савременог човека
- 2) при овом виду комуникације често се користе језички и ванјезички обрасци позитивне емоције се обрасцима исказују чешће него негативне
- 3) позитивне емоције се, путем Ес-Ем-Еса исказују чешће него негативне
- 4) узроци ове појаве јесу отуђеност људског бића у савременом друштву, лична несигурност и просторна удаљеност саговорника

3. Узорак истраживања

Испитивање је изведено на узорку од 140 испитаника. Узорак је имао следеће карактеристике:

Старосно доба испитаника је од 18 до 20 година.

Према полу, узорак је сачињавало 72 испитаника мушког пола и 68 испитаника женског пола. Можемо видети да је полна структура испитане групе била уједначена.

Према образовању, узорак је сачињавало 78 испитаника матураната Пете београдске гимназије и 62 испитаника студената прве године Филолошког факултета у Београду.

4. Инструмент истраживања

Упитник који је коришћен састоји се из три дела:

У првом делу упитника прикупљени су подаци који се односе на пол, образовање, године старости и место живљења.

Други део упитника чине понуђени одговори на дата питања, чији је циљ утврђивање коришћења Ес-Ем-Ес технологије за изражавање емоција, утврђивање коришћења језичких и ванјезичких образаца, утврђивање узрока употребе Ес-Ем-Ес технологије за исказивање осећања, утврђивање разлике у фреквентности изражавања позитивних и негативних емоција.

Трећи део упитника чине реченице које испитаник треба да доврши, а чији је циљ утврђивање става субјекта истраживања према исказивању емоција путем Ес-Ем-Еса.

5. Спровођење истраживања

Истраживање је спроведено у периоду од 20. до 29. децембра 2007. године у Београду.

Упитници су задавани индивидуално. Одговори су давани анонимно. Примењен је метод намерног узорка одређене социјалне групе, због чињенице да је ученицима завршне године гимназије и студентима познат и доступан највећи број средстава комуникације.

Упитник је, због неубичајности теме којом се бави, изазвао велико интересовање испитаника. Претпостављамо да није постојао проблем искрености испитаника.

6. Резултати истраживања и њихово тумачење

Табела др. 1: Најлакши начин изражавања емоција

пол	непосредно, „очи у очи”	путем Ес-Ем-Еса	путем интернета	телефонским разговором
мушки	51–71%	15–21%	/	6–8%
женски	61–90%	6–9%	/	1–1%

Наша почетна хипотеза је, неочекивано, само делимично потврђена. Резултати показују да испитана група ипак сматра да је непосредан разговор најлакши начин комуникације. Занимљиво је да је процентуално већи број испитаника женског пола одабрао комуникацију „очи у очи”, односно да се већи број испитаника мушког пола определио за Ес-Ем-Ес комуникацију.

Табела др. 2: Изражавање позитивних емоција путем Ес-Ем-Еса најчешће је у виду утврђеној језичкој и ванјезичкој обрасца (емојикона)

пол	Љубим те	Кис/Kiss	Пољубац	емотикон	ништа од наведеног
мушки	23–32%	13–18%	4–6%	16–22%	17–24%
женски	34–50%	8–12%	10–15%	12–18%	4–6%

Хипотеза о исказивању позитивних емоција обрасцима је потврђена. Но, овде ваља указати на још једно потврђивање резултата из претходне табеле, који сугеришу на разлику између полова у начину исказивања емоција: особе женског пола у много већем броју јасно исказују наклоњеност према саговорнику (формулација: *Љубим ње*), што нас подсећа на чињеницу да је природа женама доделила другачији емоционални програм због бриге о потомству. Женске емоције, па и њихово исказивање путем Ес-Ем-Еса, јесте комплексније, богатије и квалитативно другачије. У прилог овоме иде и већа употреба краћих језичких образаца код мушкараца, као и прелажење на нематерњи језик при комуникацији. Формулација „Кис/Кiss” у сваком случају подразумева већу дистанцу од „Љубим те” и „Пољубац”.

Значајан број испитаника користи емотикон, као и комбинацију емотикона и неког од наведених језичких образаца (напоменуто у одговору: *нишиа од наведеној*).

Табела бр. 3: Речи којима се, љућем Ес-Ем-Еса, изражавају љозићивне емоције, у нейосредном вербалном оишићену имају друћачију фреквенћносћ уиоћребе

пол	никад их не изговарате	реће их изговарате него што их пишете	чешће их изговарате него што их пишете
мушки	14–20%	21–29%	37–51%
женски	3–4%	14–21%	51–75%

На испитаној групи уочљиво је да се речи позитивне конотације ипак чешће изговарају него што се пишу. Овај резултат иде у прилог хипотези да је Ес-Ем-Ес технологија, као инструмент за исказивање позитивних емоција, само помоћно средство општења.

Очигледна је и разлика у фреквентности употребе код између полова, која се надовезује на претходно обрађене резултате.

Табела бр. 4: Узрок исказивања емоција љућем Ес-Ем-Еса

пол	немате могућности да их искажете директно	непријатно бисте се осећали када бисте их лично изговорили	ништа од наведеног
мушки	48–67%	24–33%	/
женски	50–74%	18–26%	/

Наша хипотеза је овим одговорима потврђена – Ес-Ем-Ес технологија је, првенствено, постала добро средство за трансфер емоција из практичних

разлога (просторна удаљеност од саговорника и сл.), али и адекватан начин да се емоције покажу, а да се избегне осећај „стида”. Такође, на овај начин је одржива емоционална дистанца коју саговорник рационално поставља, што опет иде у прилог хипотези о отуђености савременог човека.

Табела др. 5: Нејативне емоције се, у односу на још јативне, љућем Ес-Ем-Еса исказују:

пол	чешће него позитивне	ређе него позитивне	не правим разлику у фреквентности употребе
мушки	4–6%	47–65%	21–29%
женски	3–4%	55–81%	10–15%

Резултати потврђују ставове изнете у теоријском разматрању фреквентности исказивања позитивних и негативних емоција – човек има већу потребу за исказивањем оних са позитивном конотацијом. И овде треба истаћи да постоји извесна разлика између полова, што је опет у складу са са другаћијом социјалном и психолошком условљеношћу женског пола.

Табела др. 6: За изражавање нејативних емоција љућем Ес-Ем-Еса користи се језички и ванјезички образац (емоћикон)

пол	устаљени језички израз	немам утврђени језички образац	емоћикон	не изражавам негативне емоције Ес-Ем-Есом
мушки	/	32–44%	40–56%	/
женски	/	25–37%	43–63%	/

Из ове табеле уочљиво је да, за разлику од исказивања позитивних емоција, испитаници не користе утврђени образац за изражавање негативних емоција. Узрок ове појаве треба тражити у сложеној психодинамици људских односа и чињеници да се негативне емоције иначе ређе исказују. Занимљиво је и да се велики број испитаника определио за визуелни комуникативни знак (емоћикон), за разлику од ситуације са позитивним емоцијама (в. табелу др. 2).

Одговори на последње питање показали су се као најбољи показатељ општег става испитане групе према исказивању емоција путем Ес-Ем-Еса. Издвојићемо оне које се највише понављају:

Ес-Ем-Ес је добро средство за изражавање емоција зато што:

- на тај начин је избегнуто директно суочавање са реакцијом саговорника

- прија и омогућава да неког боље упознате
- можеш да комуницираш са особом која ти није просторно близу
- некада је лакше да се напише, него да се изговори
- пружа могућност да изненадите и обрадујете саговорника, што није случај када вас он већ гледа

Ес-Ем-Ес је лоше средство за изражавање емоција зато што:

- пошиљалац и прималац поруке могу лако да буду неискрени, а да не буду откривени
- порука може да „залута” на погрешан број и тако створи непотребне компликације
- лепше је уживо
- тиме се задовољава потреба за одређеном особом, а заправо се све више удаљавамо од ње
- није могуће доживети своју и туђу емоцију у потпуности
- све је посредно, а самим тим и далеко када нема додира, мириса, погледа
- људи све мање говоре
- можете лако да заборавите праву, непосредну комуникацију с људима, и почнете да живите у свету Ес-Ем-Еса

7. Закључци истраживања

На испитаној групи јасно је утврђено да се Ес-Ем-Ес технологија увелико користи при исказивању емоција. Такође и да се сматра једноставним и лаким средством емоционалног општења, али да се ипак предност даје непосредном разговору.

Узроци за коришћење Ес-Ем-Еса су практичне, али и дубље, психолошке и социјалне природе: физичка удаљеност потенцијалних саговорника тиме се елиминише, али је Ес-Ем-Ес порука идеалан начин и за превазилажење сопственог стида при исказивању осећања, или пак, сопствене „искрености”.

Позитивне емоције се, путем Ес-Ем-Еса, много чешће размењују него негативне. Оне се најчешће и исказују путем језичких образаца, док то није случај са негативним, које се чешће представљају визуелно – ванјезичким знаком (емотиконом).

Опште мишљење о трансферу емоција путем Ес-Ем-Еса јесте да је његова употреба оправдана и потребна, али да има и своје слабости. Занимљиво је да оно што су поједини испитаници сматрали недостатком „Ес-Ем-Ес

емоционалног општења”, други су видели као предност (нпр. немогућност непосредног суочавања са туђом реакцијом).

Податак да се код одређеног броја испитаника јавља свест о томе да људи мање говоре и полако улазе у „Ес-Ем-Ес емоционални живот”, упозоравајућа је за даљи културолошки, социјални, психолошки и лингвистички развој човека и друштва уопште.

Литература

- Вуксановић, Дивна. *Филозофија медија: онтологија, естетика, критика*. Чигоја штампа. Београд, 2007.
- Големан, Данијел. *Социјална интелијенција*, Геопетика. Београд, 2007.
- Ekman, Paul. *Telling Lies: Clues to Deceit in the Marketplace*. Norton. New York, 1985.
- Zipf J. K. *Human Behavior and the Principle of Least Effort*, Cambridge/Mass 1949.
- Lyons J. *Semantics I-II*. Cambridge University Press. Cambridge, 1977.
- Марић, Јован. „Емоције”. У: *Клиничка психијатрија*, Меграф. Београд, 2001.
- Мартине, Андре. *Језик и функција*. Сарајево, 1973.
- Provene, Robert. *Laughter: A Scientific Investigation*. Viking Press. New York, 2000.
- Фром, Ерих. *Здраво друштво*. БИГЗ. Београд, 1997.
- Фром, Ерих. *Умеће љубави*. БИГЗ. Београд, 1996.

**TRANSFER OF EMOTIONS THE USE OF VERBAL
AND NON-VERBAL CODE BY SMS TECHNOLOGY**
or
LOVE ME ON THE CELLY!

Summary

The thing that makes this cultural phenomenon especially attractive for scientific-theoretical consideration is a more frequent use of certain verbal and visual patterns during this kind of communication, their progressive use in different sex, age and social structures, as well as their spreading on other, newer, telecommunication technologies. The principal subject on this text is the use of standard verbal and non-verbal semiotic expression as the message code, the semantic characteristic of which is emotion. By a theoretical consideration and research performed within one tested group, the idea was to approach this phenomenon from various aspects: cultural, sociological, psychological and linguistic.

The other title of the paper – Love me on the celly! – resulted from an earlier linguistic research of the jargon used among Serbian highschool students; during which an entirely jargon-set syntactic structure was established: Ring me on the celly! (Call me on my cellular phone!). The basic formulation of the subject of this paper would find this match rather suitable, as the second title, or the motto of the modern man.